

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U PULI-POLA
Kranjčevićeva 8, 52100 Pula-Pola

Poslovni broj: P-588/2025-19

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A I R J E Š E N J E

Općinski sud u Puli-Pola, po sucu toga suda Jeleni Mavrić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Ivana Roberta Ritosse iz Velike Britanije, London, 39 Carlyle Square, OIB: 48748919534, zastupanog po punomoćnicima iz Zajedničkog odvjetničkog ureda Gorana Veljovića, Merime Ibrahimović Veljović, Ivane Bilić Komparić, Vladimira Veljovića, Alana Alagića i Nine Vukičević Veljović, odvjetnicima iz Pule, protiv tuženika Bruna Zupicicha iz Labina, Mate Balote 9C, OIB: 92492955137, zastupanog po punomoćniku Igoru Vretenaru, odvjetniku iz Labina, radi isplate, nakon glavne rasprave zaključene 26. lipnja 2026. u prisutnosti punomoćnika tužitelja, tuženika i punomoćnika tuženika, 28. srpnja 2026. objavio i

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja Ivana Roberta Ritosse koji glasi:

" Nalaže se tuženiku Bruno Zupicich, OIB: 92492955137, da tužitelju Ivan Robert Ritossa, OIB: 48748919534, isplati iznos od 74.220,00 USD zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja na navedeni iznos teče od 18. ožujka 2025. godine pa do isplate po kamatnoj stopi propisanoj člankom 29. stavkom 2. Zakona o obveznim odnosima, koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 (tri) postotnih poena, sve u roku od 15 dana. "

r i j e š i o j e

I. Odbija se kao neosnovan prijedlog tužitelja Ivana Roberta Ritosse za određivanje privremene mjere od 23. lipnja 2025.

II. Nalaže se tužitelju Ivanu Robertu Ritossi, OIB: 48748919534 da tuženiku Brunu Zupicichu, OIB: 92492955137, naknadi trošak ovog postupka isplatom iznosa od 9.236,13 eura, u roku od 15 dana.

III. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troška parničnog postupka, kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi od 23. lipnja 2025. navodi da je tuženiku posudio iznos od ukupno 74.220,00 USD, i to slijedećim bankovnim doznakama: dana 27. rujna 2012. iznos od 60.020,00 USD te dana 18. srpnja 2013. iznos od 14.200,00 USD. Tužitelj je dopisom od 24. siječnja 2025. pozvao tuženika da mu navedeni iznos vrati. Tuženik prvi dopis nije primio, te je tužitelj dopisom od 7. ožujka 2025. ponovno pozvao tuženika da navedeni iznos vrati. Tuženik je dopis tužitelja od 7. ožujka 2025. zaprimio 11. ožujka 2025., te je na isti odgovorio na način da je u cijelosti osporio bilo kakvo dugovanje prema tužitelju. Poziva se na odredbu čl. 504. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 145/23, 155/23, dalje: ZOO) kojom je propisano da ako ugovaratelji nisu odredili rok za vraćanje zajma, niti se on može odrediti iz okolnosti zajma, da je zajmoprimac dužan vratiti zajam nakon isteka primjerenog roka koji ne može biti kraći od dva mjeseca računajući od zajmodavčeva zahtjeva. Obzirom da je od tužiteljeva dopisa od 7. ožujka 2025. prošlo više od dva mjeseca, a tuženik pozajmicu nije vratio, smatra da je njegova tražbina dospjela.

1.1. Uz tužbu tužitelj kao predlagatelj osiguranja podnosi i prijedlog za određivanje privremene mjere zabranom otuđenja i opterećenja nekretnine tuženika kao protivnika osiguranja. Navodi kako ima prema tuženiku novčanu tražbinu u iznosu od 74.220,00 USD uvećano za zakonsku zateznu kamatu po stopi propisanoj čl. 29. st. 2. ZOO-a, tekućom od dana podnošenja tužbe do isplate te s osnova parničnog troška ovog postupka zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana donošenja prvostupanjske presude do isplate. Ukazuje da je vjerojatnost tražbine vidljiva iz materijalnih dokaza koji se prilažu spisu, pogotovo iz bankovnih potvrda o izvršenoj uplati. Dakle, vjerojatnost tražbine proizlazi iz pisanih isprava koje se prilažu uz tužbu. Nadalje, tuženik je u svom dopisu od 17. ožujka 2025. jasno izjavio da ne namjerava vratiti primljeni iznos, tj. osporio je bilo kakvo dugovanje prema tužitelju. Tuženik je vlasnik k.č.br. 790/7 Balote Mate površine 1074 m² i k.č.br. 790/30 pašnjak površine 57 m², obje upisane u zk.ul. 921 k.o. 316580 Novi Labin. Ističe da odredba čl. 344. st. 2. Ovršnog zakona („Narodne novine“ broj: 112/12, 25/13, 93/14, 55/16, 73/17, 131/20, 114/22, 6/24, dalje: OZ) propisuje da predlagatelj ne mora dokazivati opasnost ako učini vjerojatnim da bi predloženom mjerom protivnik osiguranja pretrpio samo neznatnu štetu, a svakako se smatra da opasnost postoji ako bi se tražbina imala ostvariti u inozemstvu (čl. 344. st. 3. OZ-a). Napominje da, što se tiče posebne opasnosti, provedbom privremene mjere za tuženika neće nastati nikakva šteta. Naime, predložena privremena mjera je isključivo privremenog karaktera i njome se ne zadire u imovinu tuženika (njegova imovina se niti ne umanjuje, a niti otuđuje). Ukoliko tuženik ne bi imao namjeru otuđiti ili opteretiti nekretninu, tada njemu ne bi niti nastala nikakva šteta, u suprotnome, ukoliko bi tuženik imao namjeru raspolagati nekretninom, tada se privremena mjera ukazuje opravdanom. Ističe kako je predmetna nekretnina već opterećena hipotekom u korist Privredne Banke Zagreb d.d. za iznos od 44.000,00 eura, pa prema tome, ova privremena mjera neće imati neko stvarno (faktično) dodatno opterećenje glede imovine tuženika, dodatno opteretiti nekretninu nego li što već jeste opterećena.

2. U odgovoru na tužbu tuženik ističe da osporava tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti. Tužitelj nije tuženiku nikada „posudio“ nikakav novčani iznos, a niti su isti ikada bili u takvim odnosima da bi si „posuđivali“ novac pa čak ni novac pozajmili. Tužitelj

ovaj postupak koristi isključivo radi obijesnog parničenja, postupaka koji se vode između njega i njegovog brata i kćeri tuženika te radi pokušaja ishođenja privremene mjere na osobnoj kući tuženika. Sve navedeno kako bi tuženiku kao umirovljeniku stvarao nepotreban stres i, neuspješno, pokušao utjecati na druge postupke – postupak u kojemu sudjeluje kćer tuženika kao ovrhovoditeljica zbog uzdržavanja. Tuženik nikako nije kriv što je položaj tužitelja u tim postupcima takav kakav jest. Neovisno o samoj osnovnoj neosnovanosti tužbenog zahtjeva, tuženik prvenstveno spori ikakvu pasivnu legitimaciju te opreza radi ističe prigovor zastare. Iako tuženi osporava bilo kakvu posudbu od strane tužitelja, sam tužitelj u tužbi navodi da je izvršio posudbu (što tuženik osporava), dana 27. rujna 2012. i 18. srpnja 2013. Nadalje, tužitelj se u tužbi poziva na odredbu čl. 504. ZOO-a, odnosno za zaključiti je da tužitelj tvrdi da ugovaratelji nisu ugovorili rok vraćanja. Dopisom tužitelja upućenog tuženom 24. siječnja 2025. i 7. ožujka 2025. ostavljen je tuženiku rok od „tri dana od primitka pozajmice”. S obzirom da je sukladno samim Dopisima tužitelja navodna „posudba” novca dospjela 30. studenog 2012. te 21. srpnja 2013. tuženik ističe svakako prigovor zastare na navodno potraživanje. Naime, sam je tužitelj kao dospjelost navodnih tražbina naveo te datume, uzimajući u obzir rok od tri dana od primitka obavijesti. Dakle, navodne bi tražbine zastarjele najkasnije tijekom 2017. i 2018. Stoga predlaže tužbeni zahtjev u cijelosti odbiti kao neosnovan te tužitelju naložiti da podmiri cjelokupne troškove postupka tuženiku.

2.1. U odnosu na prijedlog za određivanje privremene mjere ističe da nisu ostvareni uvjeti za određivanje iste, a ona je isključivo način pritiska na tuženika, odnosno kćer tuženika glede drugog postupka. Tuženik nema namjeru otuđivati nekretninu, niti je u skorije vrijeme bilo koji dio svoje imovine otuđio. Tužitelj nije učinio vjerojatnim ni postojanje svoje tražbine, a kamo li opasnost da bi tuženik otuđio ili prikrrio svoju imovinu. Ističe da zabrana otuđenja i opterećenja imovine nije i ne može se smatrati neznatnom štetom pogotovo kada se nepostojeća tražbina osigurava na višestruko vrijednoj nekretnini, dok je tuženik vlasnik i drugih nekretnina. Sam predlagatelj u prijedlogu navodi kako iz materijalnih dokaza proizlazi vjerojatnost tražbine predlagatelja. Ističe kako materijalni dokazi u spisu nisu dostatni, a niti valjani ili vjerodostojni da bi se učinila vjerojatna tražbina tužitelja. Tužitelj je već u prijedlogu za određivanje privremene mjere, sukladno odredbi čl. 341. st. 2. OZ-a, trebao priložiti valjane dokaze. Potrebno je istaknuti kako suprotno navodima tužitelja, privremene mjere na nekretninama predstavljaju zadiranje u Ustavom Republike Hrvatske zaštićena vlasnička prava te se takve mjere mogu odrediti isključivo ukoliko su nužne i proporcionalne. Tako navodi i Županijski sud u Zagrebu, u Rješenju poslovni broj: GŽ Ovr-468/2025 od 3. travnja 2025. Dakle, za određivanje predmetne privremene mjere potrebno je utvrditi da je mjera nužna, a tužitelj nije priložio nijedan dokaz zašto bi ista bila nužna. Napominje kako nije otuđivao svoju imovinu, niti ima namjere otuđivati svoju imovinu, niti je poduzimao, a niti ima namjeru poduzimati ikakve radnje kojima bi umanjio, otuđio, opteretio ili prikrrio svoju imovinu. Nadalje, ističe kako je, osim obiteljske kuće te zemljišta uz kuću glede kojih se predlaže privremena mjera, vlasnik i nekretnina: - 1/2 dijela k.č.br. 1068, k.o. Trget, 1/2 dijela k.č.br. 1067/1, k.o. Trget, te k.č.br. 781, k.č.br. 789/1, k.č.br. 790/15 i k.č.br. 790/31 sve k.o. Novi Labin. Smatra kako je vrijednost ostalih nekretnina, a prema opće poznatim informacijama, sasvim sigurno preko utuženog iznosa od 64.703,88 eura. Iz navedenoga smatra da bi i samo navedene nekretnine bile dovoljne za osiguranje, a kamo li zajedno s preostalim nekretninama tuženika. Slijedom navedenog, tuženik predlaže u cijelosti odbiti privremenu mjeru.

3. U dokaznom postupku pročitani su bankovni izvaci Barclays banke, dopisi punomoćnika tužitelja tuženiku od 24. siječnja i 7. ožujka 2025., dopis tuženika punomoćnicima tužitelja od 17. ožujka 2025., izvadci iz zemljišne knjige, e-mail korespondencija, iskazi svjedokinje Sandre Ritossa i Marine Bozice Ritossa, iskazi parničnih stranaka, te preslik zapisnika od 13. ožujka 2024. iz predmeta Općinskog suda u Pazinu, Stalne službe u Poreču-Parenzo poslovni broj: P-1059/2023.

3.1. Tuženik je nakon zaključenja prethodnog postupka dostavio e-mail korespondenciju tužitelja i kćeri tuženika, svjedokinje Sandre Ritossa, te je ovaj sud iste odlučio uzeti u obzir kao dokaz u ovom predmetu jer je ista naknadno dostavljena zbog razloga što se radilo o staroj e-mail adresi kojoj je bilo otežano pristupiti pa je ocjena ovog suda da, uslijed činjenice da je tuženik, prema svojim navodima i navodima svoje kćeri, za pravi razlog ove uplate saznao tek nakon pokretanja ovog postupka, da je tuženik navedenu korespondenciju mogao predložiti kao dokaz tek kad je za nju saznao, dakle, nije ju mogao bez svoje krivnje predložiti (dostaviti) prije zaključenja prethodnog postupka. Međutim, navedeni dokaz ovaj sud pri donošenju odluke u ovom predmetu nije posebno cijenio, jer je zaključio da je tužbeni zahtjev neosnovan iz drugih razloga.

3.2. Sud je odustao od provođenja dokaza saslušanjem svjedokinje Zdenke Raguž Zupčić jer smatra da je ova pravna stvar sazrela za donošenje odluke.

4. Tužbeni zahtjev nije osnovan.

5. Predmet spora u ovoj pravnoj stvari je tužbeni zahtjev tužitelja da mu tuženik isplati iznos od 74.220,00 USD zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja na navedeni iznos teče od 18. ožujka 2025. na ime vraćanja zajma.

6. Među strankama je sporno jesu li tužitelj i tuženik sklopili usmeni ugovor o zajmu te posljedično je li tuženik dužan tužitelju vratiti pozajmljeni iznos.

7. Ove sporne činjenice utvrđivane su naprijed navedenim izvedenim dokazima.

7.1. Svjedokinja Sandra Ritossa, kćer tuženika, u svom iskazu navodi kako je e-mail korespondenciju naknadno dostavila, zato što se radi o starim e-mailovima i nije imala pristup toj e-mail adresi te joj je trebalo neko vrijeme da dođe do istog. Navodi da je tužitelj dao novac njoj, a ne njenom ocu, te je novac uplaćen na račun njenog oca jer tužitelj i ona nisu htjeli da postoji trag da je novac uplaćen na njen račun zbog toga što je bankrotirala te je bio pokrenut postupak ovrhe. Isto tako tužitelj nije htio da njegov brat zna za to. Ukazuje da je također prolazila kroz razvod, ostavio ju je suprug s djecom, podizao je njen novac, bila je sama s djecom u New Yorku i nije si mogla priuštiti plaćanje računa obzirom na njenu plaću. Svrha te uplate bila je pomoć jer nije imala od kuda platiti hipoteku na kuću, djeca su bila u privatnoj školi, stoga i pomoć sa troškovima. Nije bilo govora o povratu novca, bio je namijenjen kao pomoć, dar. Tužitelj je sam rekao da se radi o daru, u prepiscima e-mailom jasno je naznačeno da se radi o daru. Rekao je ukoliko se bude osjećala da želi vratiti da može. U to vrijeme mjesečni troškovi iznosili su joj od 12 do 15 tisuća američkih dolara mjesečno. Bivši suprug nije sudjelovao uopće u troškovima djece i uzeo je novac s njihovog računa. Tuženik nije znao koja je svrha uplate dok nije dobio poziv na sud. Imala je punomoć na račun svog

oca, tuženika, te je nakon što je novac uplaćen isti prebacila na svoj račun. Njen otac i tužitelj vidjeli su se dva puta, i to na njenom vjenčanju i krštenju najstarije kćeri i nikad osim toga nisu razgovarali ni telefonski niti mailom. Vjenčanje je bilo u srpnju 2005., a krštenje u srpnju 2006. Nikad nije bilo govora o tome da tuženik vrati taj novac tužitelju, to nikada nije raspravljeno između nikoga od njih. Sa svojim ocem je u odličnim odnosima. Nije razgovarala s njim prije pokretanja ovog postupka o dopisima koje je punomoćnik tužitelja uputio tuženiku radi povrata uplaćenog iznosa, razgovarala je s njim nakon pokretanja ovog postupka. Objasnila mu je da se radi o novcu koji joj je tužitelj dao, koji je namijenjen njoj i njejoj djeci, objasnila mu je kako je novac uplaćen na njegov račun, da ga je nakon toga prebacila na svoj račun jer nisu htjeli da njen suprug, brat tužitelja, zna za to. Nije se tada sjećala da je imala e-mail dokumentaciju, imala je staru e-mail adresu kojoj nije mogla pristupiti jer ima dvostupanjsku autentifikaciju i kojoj je neko vrijeme pokušavala pristupiti. Ne sjeća se točno kada se sjetila da možda ima neka korespondencija na tom mailu, vjerojatno kad su pričali da mora doći na sud pa je htjela provjeriti da li ima nešto na tom mailu.

7.2. Svjedokinja Marina Bozica Ritossa, supruga tužitelja, u svom iskazu navodi da je tužitelj u dva navrata dao pozajmicu Brunu Zupicichu, prvi put 2012. u iznosu od 60.000,00 USD, a drugi put 2013. u iznosu od nešto više od 14.000,00 USD. Tuženik je zamolio tužitelja za pozajmicu, ne zna u koju svrhu, jer nije pitala. Ona je obavila prijenos novaca online. Jednom prilikom je dala upute za transakciju Citybanku, a drugom prilikom Barclays. U njihovoj obiteljskoj tvrtki ona obavlja sve novčane transakcije. Zna da je tuženik tada imao jedno skladište u Americi u vrijednosti od 2 milijuna USD, pozajmica je trebala biti vraćena u nekom trenutku temeljem sporazuma s njenim suprugom i ne sjeća se više od toga. Spomenuto skladište ima veze sa vraćanjem ovog zajma na način da je time htjela reći da je tuženik imao imovinu. Navodi da je bio ugovoren rok vraćanja, ali se ne sjeća koji je to rok bio. Napominje da se nije radilo o daru. Koliko se sjeća odvio se jedan telefonski razgovor između tuženika i tužitelja u svezi tog zajma. Tuženik je rekao da će dostaviti bankovne podatke po kćeri, njegova kćer ih je dostavila, tužitelj ih je prosljedio njoj i ona je otprilike isti dan i obavila ta dva transfera. Navodi da je e-mail adresa ivanritossa@hotmail.com bila adresa kojom se njen suprug koristio u prošlosti. Ne zna da li je to adresa kojom se njen suprug koristio u vrijeme pozajmice. Navodi da je e-mail adresa marina@ritossa.com njena adresa, ima ju već dugo vremena i misli da ju je koristila i u vrijeme pozajmice. E-mail korespondenciju između njenog supruga i Sandre Ritossa koja je naknadno dostavljena u spis navodi kako nikada ranije nije vidjela te da nije voljna dati pristanak pristupa njenom e-mailu radi provođenja računalnog vještačenja jer na istome ima povjerljive poslovne podatke. U odnosu na predmetne uplate navodi da vjeruje da joj je suprug poslao e-mail za uplatu ova dva iznosa za pozajmicu jer u suprotnom ne bih imala podatke o bankovnom računu, prema njenom sjećanju 2 puta su uplaćivali. Navodi da je tužitelj platio vjenčanje Sandre Ritossa i njegovog brata te im dao novac za kuću. Koliko je njoj poznato njen suprug nije dao novac Sandri Ritossa za vrijeme ili nakon njenog razvoda kao pomoć njoj i djeci. Navodi da je u vrijeme pozajmice tužitelj imao i ove e-mail adrese: ivan@barclays.com, ivan@sentinel.com, ivan@J4investments.com, a ona je imala e-mail adrese: marinaritossa@hotmail.com, marina@J4investments.com, marinaritossa@gmail.com. U vrijeme kad je tužitelj dao pozajmice radio je u financijskom sektoru, bio je na vrlo visokoj poziciji u Barclaysu. Tužitelj nikada nije dao Sandri Ritossa gotovinu, niti se ne može podignuti gotovina u većem iznosu od 900 funti bez davanja objašnjenja.

7.3. U svom iskazu tužitelj Ivan Robert Ritossa navodi kako ga je tuženik zvao i pitao da mu posudi novac, nije ga pitao za koju svrhu. Ne sjeća se točno kako su se dogovorili glede dostave podataka za uplatu. Radilo se o novčanoj transakciji putem banke, nije mu taj novac dao osobno. Navodi da je rok vraćanja bio dogovoren, ali se ne sjeća datuma. Navodi da je tuženika vidio u nekoliko prilika, na zarukama njegovog brata, vjenčanju i krštenju djeteta, nisu se telefonski čuli, osim ovog razgovora. Njegova obiteljska tvrtka se bavi različitim stvarima, jedna od djelatnosti je da posuđuju novac jer je to dobar posao. To je dio njihovog poslovnog portfolia. Ponekad posuđuju novac uz neki instrument osiguranja, a ponekad i bez instrumenta osiguranja. Posuđivao je već u prošlosti na isti ovaj način bez da krajnji datum povrata bude pisano dogovoren. Kada posuđuju novac nije da ga posuđuju doživotno, već na njihov poziv za povrat zajma ljudi zajam vraćaju. On je Sandri i svom bratu platio vjenčanje i dao novac za kupnju kuće, to je bio dar. Tako je napravio i za svoje sinove i nakon toga nije ni svojim sinovima darovao novac, a kamoli nekome drugome. Prilikom pozajmice rekao je tuženiku da će ga pozvati na povrat novca. Nema saznanja niti je imao prilikom pozajmice da je u to vrijeme Sandra Ritossa bila u lošoj financijskoj situaciji. Navodi da on Sandri ne bi mogao niti smio uplatiti novce na račun njenog oca kada bi ona bila u bankrotu ili u ovrsi jer bi kao bankar za to mogao ići u zatvor, izgubiti dozvolu za rad, ne bi mogao ići u Ameriku. Naime radi se o kaznenom djelu prevare vjerovnika. Kao što je već rekao, nije neuobičajeno da se ne sklopi pisani ugovor o zajmu u njegovom poslu, ugovor predstavlja prijenos novaca s njegovog računa na tuženikov račun. To je uobičajena praksa. Navodi kako se njihova obiteljska tvrtka koju je spomenuo se zove J4investments te je takav način poslovanja nereguliran u pravu pa zbog toga ne postoji potreba niti da isti bude registriran. U odnosu na zapisnik s rasprave 13. ožujka 2024. u predmetu Općinskog suda u Pazinu, Stalne službe Poreč-Parenzo poslovni broj: P-1059/2023 navodi da su u istom stvari prevedene s engleskog na hrvatski tako da sadrže mnoge greške. Kao jedan primjer navodi gdje piše da je njegova majka strahovala da će joj njezin brat nauditi, a njezin brat je mrtav duže vrijeme, dakle pogrešno je prevedeno. U tom postupku se zapravo radi o ugovoru o doživotnom uzdržavanju, štošta je netočno prevedeno u istome, ono što je želio reći je da se njegov brat nije brinuo niti o svojim roditeljima pa niti o Sandrinim roditeljima, a nije njegova stvar kako je financijski stajala Sandra odnosno bratova uža obitelj. To je pogrešni citat iz prijevoda od strane prevoditelja. Napominje kao vrlo važno da mu zapisnik nije dan preveden na engleski jezik kako bi ga mogao razumjeti prije potpisivanja. Prije poziva putem odvjetnika tuženiku na povrat pozajmice nikad prije nije ni na koji način pozivao tuženika na povrat novca. Sada je to morao napraviti jer su mu se dva sina oženila, platio je oba vjenčanja, te sada njemu novac fali i zato je tražio povrat. S tuženikom nije dogovorio kamatu ili kakvu drugu naknadu za posuđen novac jer za iznos od 75.000,00 USD više novca bi se potrošilo na pripremu dokumentacije nego što bi bilo isplativo, stoga samo s poznatim ljudima i ljudima u koje ima povjerenja radi na način da im kaže neka mu plate kamata koliko oni smatraju jer na taj način plaćaju više kamate nego kad je sastavljen ugovor. Za ljude koje ne poznaje i ako se radi o velikim iznosima onda će angažirati odvjetnike i sastaviti ugovore. Navodi da je e-mail adresa ivanritossa@hotmail.com njegova, ali ju nije dugo koristio, ne sjeća se kad ju je zadnji put koristio. Nije voljan dopustiti vještačenje te e-mail adrese, jer na tom mailu ima povjerljive podatke. Navodi da nije nikad vidio e-mail korespondenciju sa Sandrom Ritossa naknadno dostavljenu od strane tuženika.

7.4. U svom iskazu tuženik Bruno Zupicich navodi da nije imao nikakve veze sa tom uplatom na njegovom računu. U to vrijeme kada su uplate izvršene on se već bio vratio u Hrvatsku te je kćeri dao punomoć na njegov račun i ona je plaćala režije i troškove koje su imali u Americi. Nije provjeravao račun te nije primijetio tu uplatu. Saznao je za nju tek kada je došla tužba u ovom predmetu, odnosno obavijest od odvjetnika i kada je to rekao kćerci, ona mu je rekla da je to uplata koju je tužitelj napravio njoj, dakle da je to bilo između njih pa da mu zbog toga nije rekla, te da je ta uplata zapravo bila za njezinu djecu da im pomogne jer su oni išli u privatnu školu, a kćer je bila u fazi razvoda. On osobno nikada nije zvao tužitelja, niti razgovarao s njim, upoznao ga je 2005. na vjenčanju kćeri te ga je naknadno još jednom vidio na krštenju unuke i nikad više kasnije. U to vrijeme u Americi je imao biznis i poslovni prostor, koji je kasnije prodao, pa su uvijek u vezi toga bili neki računi. U Americi je imao nekretnine koje je prodao 2005. U razdoblju 2012./2013. je još odlazio u Ameriku za potrebe biznisa, a cijelo vrijeme ide u Ameriku dva puta godišnje. U to vrijeme je koristio i gotovinu i karticu povezanu s tim računom u Americi. Nije pregledavao izvode s tog računa, nije mu to trebalo, imao je knjigovođu te se on bavio poslovnima glede prijave poreza. Za privatni račun koji je imao kao fizička osoba u Americi nije dužan prijaviti svaki promet na računu. Išao je u mirovinu nakon 2005. Sa kćerkom je u to vrijeme bio u dobrim odnosima, bliskom, čuli su se skoro svaki dan, a tako je i danas. Ona ga nije htjela opterećivati glede svoje financijske situacije, nešto je znao, no nije mu htjela baš sve reći. Nije svojoj kćerci financijski pomagao u tom razdoblju jer ona to nije tražila od njega.

8. Na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno te rezultata cjelokupnog postupka, sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25, dalje: ZPP), a prema svom uvjerenju, sud je zaključio da je tužbeni zahtjev tužitelja nije osnovan.

9. Naime, temeljem odredbe čl. 7. st. 1. ZPP-a, stranke su dužne iznijeti činjenice na kojima temelje svoje zahtjeve i predložiti dokaze kojima se utvrđuju te činjenice. Odredbom čl. 219. st. 1. ZPP-a propisano je da je svaka stranka dužna iznijeti činjenice i predložiti dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili kojim pobija navode i dokaze protivnika.

9.1. Ako sud na temelju izvedenih dokaza ne može sa sigurnošću utvrditi neku činjenicu, o postojanju te činjenice zaključit će primjenom pravila o teretu dokazivanja, sukladno odredbi čl. 221.a. ZPP-a.

10. U konkretnom slučaju sud smatra da tužitelj nije dokazao svoje tvrdnje da bi s tuženikom zaključio ugovor o zajmu, jer to ne proizlazi iz provedenog dokaznog postupka. Naime, odredbom čl. 499. st. 1. ZOO-a propisano je da se ugovorom o zajmu zajmodavac obvezuje predati zajmoprimcu određeni iznos novca ili određenu količinu drugih zamjenljivih stvari, a zajmoprimac se obvezuje vratiti mu poslije stanovitog vremena isti iznos novca, odnosno istu količinu stvari iste vrste i kakvoće.

11. Tužitelj nije u spis priložio nikakav pisani dokument kojim bi dokazao postojanje ugovora o zajmu u smislu naprijed citirane zakonske odredbe čl. 499. st. 1. ZOO-a. Nesporno je da stranke nisu sačinile nikakav pisani ugovor o zajmu, a iz personalnih

dokaza, odnosno iskaza saslušanih svjedoka i parničnih stranaka nije utvrđeno da bi stranke zaključile usmeni ugovor o zajmu.

12. Prema iskazu saslušane svjedokinje Sandre Zupicich, koja je i kćer tuženika, proizlazi da se radilo o pomoći iz obiteljskih razloga, obzirom da je tužitelj šogor tuženikove kćeri, te se zapravo radilo o pomoći njezinoj djeci koja su istovremeno i njegovi nećaci. Ovaj sud neće ulaziti u analizu odnosa u kojima se u drugim postupcima tužitelj nalazi u odnosu na imenovanu svjedokinja jer isto nije ni bitno za ovaj postupak pa tako ni postupak koji se vodi pred Općinskim sudom u Pazinu, Stalnoj službi u Poreču-Parenzo poslovni broj: P-1059/2023 izvan onoga što je tužitelj iskazivao u svom stranačkom iskazu.

13. Taj iskaz, kao i iskaz svjedokinje Marine Bozice Ritossa, koje su obje u odnosu bliskog srodstva s parničnim strankama, ovaj sud nije posebno ni cijenio pri donošenju ove odluke, zbog zainteresiranosti istih za uspjeh u ovom sporu stranaka s kojima su svjedokinje u srodstvu. Iskazi parničnih stranaka prilagođeni su njihovim stranačkim ulogama pa je ovaj sud to tako i cijenio.

14. U situaciji kada tužitelj tvrdi da je s tuženikom sklopljen usmeni ugovor o zajmu, na njemu je sukladno odredbi čl. 221.a. ZPP-a teret dokazivanja postojanja takvog, a navedeno, prema ocjeni ovog suda, ne može se s uspjehom dokazivati samo predlaganjem saslušanja jednog svjedoka s kojim je tužitelj u bliskom srodstvu (supruga) i dostavom dokaza o uplati. Navedeno samo po sebi ne dokazuje da je ugovor o zajmu sklopljen. Daljnje dokaze tužitelj nije predlagao pa stoga prema ocjeni ovog suda nije ni dokazao postojanje ugovora među parničnim strankama.

15. Kako je sud iz izvedenih dokaza utvrdio da u konkretnom slučaju između stranaka ne postoji ugovor o zajmu, ostale navode stranaka, kao nepotrebne, sud nije posebno ni obrazlagao.

16. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u izreci presude.

17. Prijedlog tužitelja radi određivanja privremene mjere nije osnovan.

18. Odredbom čl. 344. st. 1. OZ-a propisane su pretpostavke za određivanje privremene mjere radi osiguranja novčane tražbine. Privremena mjera se može odrediti ukoliko predlagatelj osiguranja učini vjerojatnim postojanje svoje tražbine te opasnost da bi bez takve mjere protivnik osiguranja spriječio ili znatno otežao naplatu tražbine time što bi svoju imovinu otuđio, prikrio ili na drugi način njome raspolagao.

19. Prema ocjeni ovog suda, tužitelj nije učinio vjerojatnim postojanje svoje tražbine jer je njegov tužbeni zahtjev odbijen u cijelosti. Činjenje tražbine vjerojatnom ograničava se na onu vjerojatnost koje se ocjenjuje u postupcima osiguranja za ispitivanje zakonskih pretpostavki kod određivanja mjera osiguranja, nikako ne u vjerojatnosti koja zadire u osnovanost zahtjeva, međutim, tužitelj to nije učinio niti na toj razini, jer iz same činjenice da je tužba podnesena ne proizlazi takva vjerojatnost.

20. Već samo nepostojanje prve navedene pretpostavke iz čl. 344. OZ-a za određivanje privremene mjere dovoljno je za odbijanje prijedloga za određivanje privremene mjere predlagatelja osiguranja. Ipak, valja ukazati da tužitelj nije ispunio ni

drugu pretpostavku, obzirom da nije u svom prijedlogu konkretizirao na temelju kojih mogućih postupaka tuženika je vjerojatno postojanje opasnosti da bi on bez određivanja predložene mjere spriječio ili znatno otežao ostvarenje tražbine tužitelja.

21. Slijedom svega navedenoga, utvrđeno je da nisu ispunjene pretpostavke za određivanjem privremene mjere iz čl. 344. OZ-a, te je odlučeno je kao u toč. I. izreke rješenja.

22. Tužitelj nisu uspio u ovom sporu pa je dužan tuženiku na temelju odredbe čl. 154. st. 1. ZPP-a naknaditi troškove postupka.

23. Tuženik je u ovoj pravnoj stvari bio zastupan po punomoćniku odvjetniku pa mu pripada po 500 bodova za sastav odgovora na tužbu (Tbr. 8.1 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika –"Narodne novine", broj: 138/23, 107/25, dalje: Tarifa), za sastav podneska od 19. lipnja 2026. (Tbr. 8.1 Tarife), te za zastupanje na ročištima 25. ožujka, 25. svibnja, 17. lipnja i 26. lipnja 2026. (Tbr. 9.1. Tarife). Pripada mu i trošak zastupanja na ročištu 5. ožujka 2026., ali u iznosu od 250 bodova jer se radi o ročištu na kojem se raspravljalo samo o procesnim pitanjima (Tbr. 9.2. Tarife). Tuženiku nije priznat trošak odgovora na privremenu mjeru kao zasebnog podneska jer je isti dat u odgovoru na tužbu. Ukupno tuženiku za trošak zastupanja pripada 3250 bodova, što s obzirom na vrijednost boda od 2,00 eura iznosi 6.500,00 eura, a uvećano za pripadajući PDV u iznosu od 1.625,00 eura (Tbr. 46. Tarife), iznosi 8.125,00 eura.

23.1. Tuženiku pripada i trošak prevoditelja u ukupnom iznosu od 150,00 eura za prevođenje na ročištu 25. svibnja 2026. (100,00 eura) te za prijevod e-mail korespondencije (50,00 eura) o čemu je dostavio račune. Konačno, pripada mu i trošak svjedoka Sandre Ritossa u iznosu od 961,13 eura priznat rješenjem ovog suda poslovni broj: P-588/2025-18 od 27. srpnja 2026.

23.2. Stoga, ukupan parnični trošak koji je dosuđen tuženiku iznosi 9.236,13 eura. U preostalom dijelu, iznad dosuđenog, zahtjev tuženika za naknadu parničnog troška je odbijen kao previsoko postavljen i time neosnovan. Kako tuženik nije tražio zatezne kamate na trošak parničnog postupka, iste mu nisu ni priznate sukladno čl. 151. st. 3. ZPP-a.

24. Kako tužitelj nije uspio u ovom sporu, njegov zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka u cijelosti je odbijen kao neosnovan.

25. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u toč. II.-III. izreke rješenja.

U Puli, 28. srpnja 2026.

Sudac:
Jelena Mavrić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude i rješenja dopuštena je žalba. Žalba se podnosi ovom sudu, u tri istovjetna primjera, u roku od petnaest (15) dana od dana ročišta za objavu presude za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu za objavu, odnosno od dana primitka ovjerenog prijepisa presude i rješenja za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu. O žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

DNA:

1. Tužitelju po punomoćnicima
2. Tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-3088b-5043d**

Kontrolni broj: **04ee9-0df80-c2fb2**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Puli - Pola** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.